

Κλείσε τα μάτια Γερο-Θόδωρε (Όταν ο Καργάκος συνάντησε τον Κολοκοτρώνη)

[Πολιτισμός](#) / [Δοκίμια](#) / [Μορφές](#)

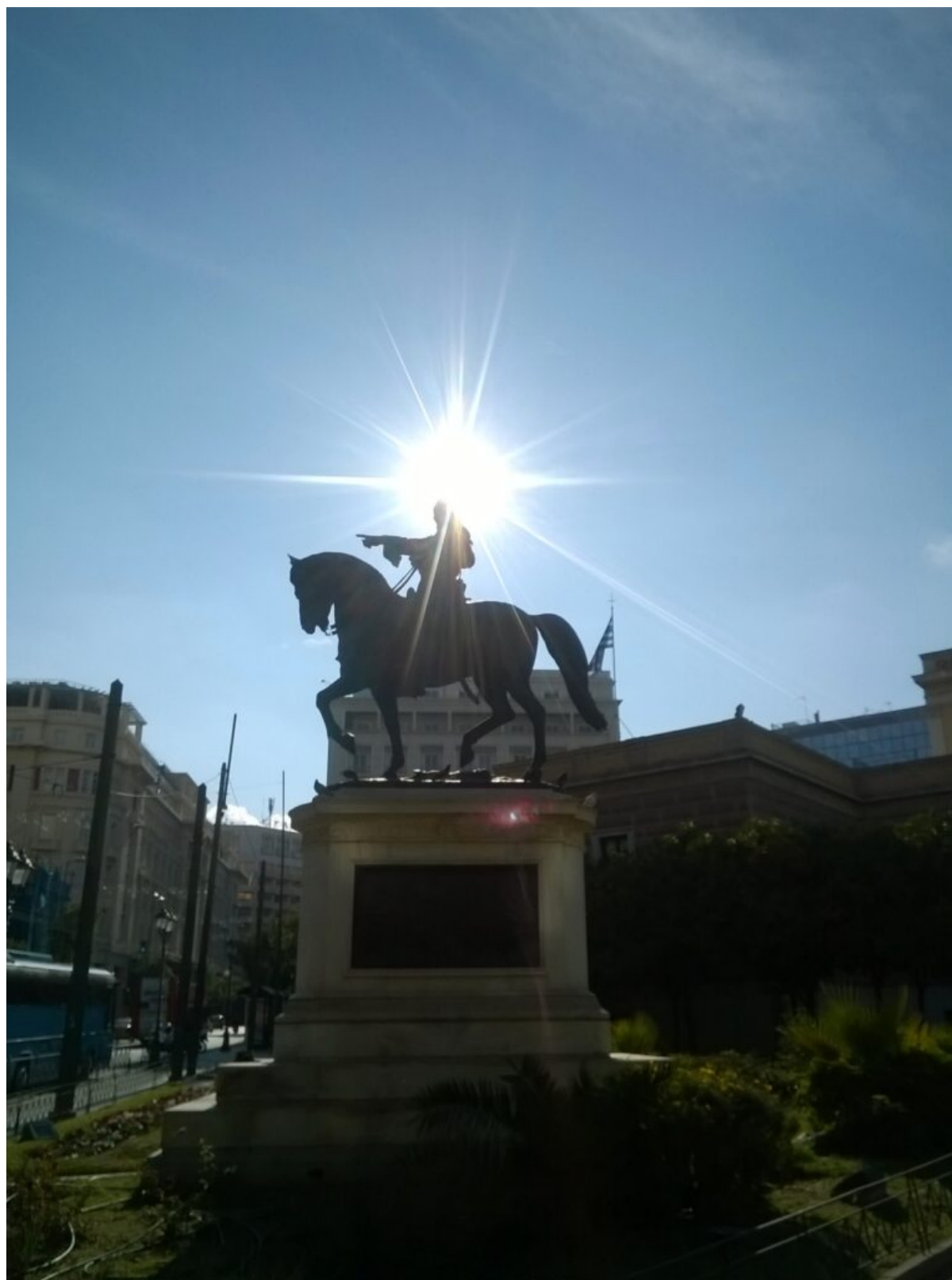
[Γιώργος Σπανός](#)

Την Κυριακή εκείνη, ο Σαράντος πήγε την κόρη του νωρίς το πρωί στο Ινστιτούτο Γκαίτε, για να δώσει εξετάσεις στα γερμανικά. Μετά το φιλί και την «καλή επιτυχία», κάνοντας να φύγει από το ίδρυμα τού Φιλέλληνα Βαυαρού, είδε με την άκρη του ματιού του στην κάτω πλευρά τής Ομήρου, μία λάμψη. Ένα υπερκόσμιο φως έλουζε το άγαλμα τού Κολοκοτρώνη, έξω από την Παλαιά Βουλή και το Εθνικό Ιστορικό Μουσείο στο οποίο φυλάσσονται προσωπικά αντικείμενα των Ηρώων του '21. Μαγνητισμένος, έστρεψε την πορεία του προς τη Σταδίου. Ως εξέχων μελετητής τής ζωής και των έργων τού Στρατάρχη και των συγχρόνων του, βασανιζόταν πολύ τελευταία για το ποιες λύσεις θα έδινε εκείνος ο Παγκόσμιος Ήρωας σήμερα, στα σύγχρονα διλήμματα που είχαν αρχίσει να εγκλωβίζουν την Ελλάδα.

Έφτασε και καβάλησε χωρίς δεύτερη σκέψη τα προστατευτικά κάγκελα τού εννιάμετρου μνημείου. Ανέβηκε στο πρώτο μεγάλο σκαλοπάτι, έτσι ώστε να

αντικρύζει τη μπροστινή επιγραφή του βάρου που άρχιζε με το όνομα τού Στρατηγού, συνέχιζε με το έτος τής Επανάστασης και τελείωνε με τη μνεία ότι έφιππος πια θα διδάσκει αιώνια τους λαούς για το «πώς οι δούλοι γίνονται ελεύθεροι». Ο Σαράντος, άπλωσε αυθόρμητα το χέρι του για να ψηλαφήσει αργά, ένα-ένα, τα σκαλιστά γράμματα σαν κάποιο τελετουργικό που θα έφερνε σε επαφή τους δύο άντρες. Ξεκίνησε από το «Θ» με σκοπό να ακολουθήσει τις μαρμάρινες αυλακώσεις λες και θα τις χάραζε ο ίδιος για πρώτη φορά με το δικό του δάχτυλο.

«Κλείσε τα μάτια 'κει ψηλά, σωσμένε Γερο-Θόδωρε και μην πολυδακρύζεις, διότ' οι δούλοι... ξέμαθαν πώς να λευτερώνονται". Αχ, Γέρο μου, τι κάνεις εδώ στην Παλαιά Βουλή; Έξω απ' τη νέα έπρεπε να 'σουν για να ελέγχεις συνειδήσεις και να δείχνεις στον κόσμο, όχι προς τα πού 'ναι η Πόλη, αλλά προς τα πού 'ναι το φως τής εξόδου απ' το σημερινό τούνελ», του απευθυνόταν ενδόμυχα και με

οικειότητα. Συλλογιζόμενος την πολυδιάστατη ένδεια των ημερών, ξαφνικά ο ήχος έσβησε γύρω του. Δεν άκουγε πια κόρνες, τιτιβίσματα και ομιλίες. Αισθάνθηκε κάποιον να στέκεται ακριβώς πίσω του. Γύρισε αμέσως. Με τρομάρα αντίκρουσε μία μορφή που τον έκανε να κολλήσει απότομα με την πλάτη πάνω στην επιγραφή και να απλώσει τα χέρια του ανάποδα για να αγκαλιάσει τη μαρμάρινη βάση τού αγάλματος. Με στραβοκρεμασμένα τα γυαλιά στο πρόσωπο πλέον, γουρλωμένα μάτια κι ορθάνοιχτο στόμα, προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει ποιόν είχε μπροστά του.

«Χα! Είναι που μες στις σήραγγες σήμερα βάζουν πολλά και δυνατά φώτα ωρέ, κι αν μείνεις καιρό εκεί μέσα μπορεί και να τα συνηθίσεις, και μετά... να νομίζεις ότι δεν σου χρειάζεται πια το φως τού ήλιου», ακούστηκε σκωπτικά η βροντερή φωνή τού αγέρωχου Στρατηγού. Μόλις τελείωσε τη φράση του, φόρεσε με τα δυο του χέρια την κόκκινη περικεφαλαία, σαν να την είχε μόλις αρπάξει από τις διπλανές προθήκες τού Εθνικού Ιστορικού Μουσείου. Ο Γέρος τού Μοριά στεκόταν επιβλητικά μπροστά του, πιο μεγαλόσωμος από τις περιγραφές τής Ιστορίας.

«Ήρθα να σου λύσω την απορία, λοιπόν...» είπε, κοιτώντας με ένα μειδίαμα στα μάτια τον εκκολαπτόμενο Δάσκαλο τού Γένους, καθώς χούφτωνε τις λαβές τής σπάθας και της κουμπούρας που εξείχαν από το σελλάχι του. Ο δε Σαράντος, που αισθανόταν από πάντα έτοιμος για μία συνομιλία με τον Κολοκοτρώνη, σε οποιαδήποτε διάσταση τού χωροχρόνου θα του δινόταν η ευκαιρία, ίσιωσε τα γυαλιά του γρήγορα κι αναστάθηκε με σεβασμό. Έριξε μία κλεφτή ματιά στο σιδερένιο άλογο πάνω από το κεφάλι του -που είχε μείνει χωρίς καβαλάρη- κι αναθάρρησε...

«Ωραία λοιπόν! Και... πώς ακριβώς θα γίνει αυτό σήμερα Γέρο μου; Μπορούμε ν' αγωνιστούμε κι εμείς "με πυρ και σίδηρο, με φωτιά και με τσεκούρι" μες σ' αυτή την αντηρωική εποχή που προσπαθεί να μας κάνει να αποδεχτούμε μία μοίρα που την επέλεξαν άλλοι για εμάς και τα παιδιά μας;» τον ρώτησε με παρρησία ανταποδίδοντάς του ένα σπινθηροβόλο βλέμμα, ενώ σταύρωνε τα χέρια του στο στήθος και έγερνε το κεφάλι του λίγο στο πλάι.

«Δεν βλέπω, νομίζεις, κάθε μέρα από 'κει πάνω που κάθομαι; Κυκλοφορούν όλοι γύρω μου βυθισμένοι σε μια εικονική πραγματικότητα που τη θεωρούν γι' αληθινή ζωή. Περιζωμένοι στο λαιμό από τα φίδια τής άγνοιας και της αδιαφορίας. Σκοπός τού ενός είναι να αποτρέπει τη γνώση απ' το να μπει μες στο μυαλό τους μη τυχόν και ξυπνήσουν, και δουλειά τού άλλου είναι να τους κρατάει βολεμένους στην ψευτοπραγματικότητά τους. Εσύ να τους φωνάζεις ότι πρέπει να ζουν με ιδανικά και όχι με δανεικά ωρέ! Και να μην εννοείς μόνο τους δανεικούς παράδες, αλλά και τις δανεικές ιδέες, τις υπαγορευμένες απόψεις και την κοντή μνήμη.

»Δεν σας χρειάζεται σήμερα ο δικός μας πυρ και σίδηρος. Εμείς, όταν επαναστατούσαμε, ήμασταν φτωχοί μεν σε όπλα, αλλά πλούσιοι σε τρέλα για την ελευθερία που μας είχαν στερήσει οι ένοπλοι κατακτητές Σήμερα όμως, μόνο πραγματικά ξεμωραμένοι θα επαναστατούσαν με βία και πολεμικά όπλα• αυτά ας μείνουν αχρείαστα.

»Δεν χρειάζεστε τέτοιο ξεμώραμα σήμερα. Χρειάζεστε την τρέλα για τη γνωστικότητα που σας στερούν οι άοπλοι κατακτητές. Γιατί σήμερα τρελός είναι ο γνωστικός, επειδή δεν βουλιάζει στην κινούμενη άμμο του βολέματος. Τη γνωστικότητα παρέδωσαν οι Έλληνες, αυτήν να πάρουν πίσω! Σήμερα θέλει Πυρ στην άγνοια και Σίδηρο στο βόλεμα! Φωτιά στη μασημένη τροφή που μηρυκάζουν

οι Έλληνες σήμερα, και Τσεκούρι στην αμορφωσιά! Όποιος μορφώνεται μέσα του, το ξέρεις καλά εσύ αυτό, γίνεται αμέσως μέρος τής λύσης. Μεταμορφώνεται αμέσως σε μαγιά. Κι αυτό το έθνος, πάντα απ' τη μαγιά σωζόταν. Γι' αυτό ανθούσε κι έφερε κι άλλο. Τι; Θαρρείς ότι θα παν χαμέν' οι κόποι μας; Υπάρχει η αγία μαγιά. Γίνε μαγιά Καργάκο! Σπέρνε γύρω σου αλήθεια για να φυτρών' η γνώση!»

Ένα δυνατό φρενάρισμα και μία κόρνα τράβηξαν τον Σαράντο έξω απ' την επαυξημένη πραγματικότητά του. Τίναξε το κεφάλι του και συνειδητοποίησε ότι στεκόταν ακόμα μπροστά στην επιγραφή τού μεγάλου αγάλματος. Το δάχτυλο του, είχε ψηλαφήσει όλα τα γράμματα τού Στρατάρχη και είχε φτάσει πλέον στο «...πώς οι δούλοι γίνονται ελεύθεροι».

Γιώργος Γ. Σπανός, Μάρτιος 2019

<https://bit.ly/3BakZaN>